

medlemskab som vilkår for ret til dagpenge fastholdes som hovedregel.

Udvalget foreslår herefter, at personer, som ved begæringen om optagelse dokumenterer i de sidste 2 år at have været afskåret fra nydende medlemskab på grund af selvstændig virksomhed eller deltagelse i uddannelse, opnår dagpengerefter en medlems-tid på 6 måneder. Samme regel foreslås for personer, som på grund af langvarig arbejdsudygtighed har været afskåret fra nydende medlemskab.

J. Af betænkningen fremgår, at spørgsmålet om dagpengenes fremtidige niveau og om principperne for deres fastsættelse indgående har været overvejet under udvalgets drøftelser.

Repræsentanterne for Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke har ønsket en forhøjelse af dagpengene ud fra den anskuelse, at disse efter de gældende regler ikke giver tilstrækkelig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, medens repræsentanterne for Arbejds-giverforeningen har understreget ønskeligheden af, at dagpengene ikke sættes højere, end at de ledige fremdeles har et rimeligt incitament til at søge at skaffe sig arbejde.

Hver af parterne har skitseret forskellige løsninger, og drøftelserne er sluttelig resulteret i, at der — omdend med væsentlige betænkeligheder fra begge sider, og idet begge parter har lagt vægt på de ændringer, det samlede forslag som helhed medfører — er opnået enighed om følgende forslag:

Det absolutte maksimum for dagpengesatsen ændres således, at maksimumsatsen hver 1. april fastsættes til 90 pct. af den løn, der svarer til den af Danmarks Statistik for det foregående års april kvartal offentliggjorte gennemsnitlige timefortjeneste — inkl. dyrtidstillæg, men bortset fra alle andre tillæg — for alle arbejdere inden for håndværk og industri i hele landet.

Dagpengene til det enkelte medlem skal inden for denne ramme fortsat højst kunne udbetales med et beløb, der svarer til 80 pct. af medlemmets hidtidige arbejdsfortjeneste pr. dag, d.v.s. samme regel som nu gælder efter lovens § 12, stk. 5.

Den nævnte gennemsnitlige timefortjeneste er den samme som den, der nu efter lovens § 12, stk. 4, anvendes som grundlag for regulering af dagpengenes maksimum.

Hvis forslaget havde været gældende 1. april 1969, ville maksimumsbeløbet — beregnet efter gennemsnitslønnen for april kvartal 1968, som var 11,97 kr. pr. time, samt efter den på arbejdsmarkedet sædvanlige arbejdstid, som i kvartalets 2 første måneder var 44 timer, i den sidste måned 42½ time pr. uge — have andraget 78,10 kr., der efter forslaget skal af-

rundes til nærmeste hele kronebeløb, altså til 78 kr. Efter gældende lov er maksimumsbeløbet pr. 1. april 1969 67,50 kr.

Maksimumsbeløbet pr. 1. april 1970 ville efter forslaget udgøre 84 kr., medens maksimumsbeløbet efter gældende lov pr. samme dato vil andrage 74,50 kr.

K. Udvalget foreslår — og dettes i betænkningen optagne lovudkast er udarbejdet således — at reglerne om arbejdsløshedsforsikring helt omformuleres. Til støtte herfor anfører udvalget hensynet til ønskeligheden af en bedre systematik og en moderniseret sproglig udformning af forsikringsreglerne.

I udvalgets lovudkast foreslås i en række tilfælde, at nærmere regler, som skal supplere eller præcisere lovbestemmelserne, fastsættes administrativt.

I betænkningen anføres herom, at man, da kasserne efter de tidligere gældende refusionsregler i et vist omfang har det økonomiske ansvar for forsikringen, hidtil har følt sig ret frit stillet med hensyn til fastsættelse af regler inden for lovens rammer. Den siden april 1967 gældende refusionsordning, hvorefter kasserne indbetaler de i loven fikserede medlemsbidrag til statskassen, der som modstykke fuldt ud refunderer kasserne alle udgifter til understøttelse, gør det imidlertid efter udvalgets opfatelse ikke blot rimeligt, at reglerne i de enkelte kasser i så vid udstrækning som muligt bliver ensartede, jfr. omtalen af dette spørgsmål i bemærkningerne til forslaget § 34. Det findes tillige påkrævet, at der i loven indarbejdes bestemmelser, som på områder, hvor der er behov herfor, udtrykkeligt giver de administrative myndigheder hjemmel til at fastsætte nærmere regler, som skal følges af kasserne ved lovens administration.

På et særligt område, for hvilket der kun har eksisteret bestemmelser, som er fastsat administrativt, har udvalget foreslået, at regler indarbejdes i loven; dette gælder spørgsmålet om beregning af de såkaldte supplerende dagpenge, d.v.s. dagpenge, som udbetales til et medlem, der vel er ledigt, men som under ledigheden får anvist eller selv skaffer sig — sædvanligvis midlertidigt — arbejde af kortere varighed end fuld arbejdstid.

I betænkningen anføres, at den i de fleste kasser anvendte fremgangsmåde ved beregningen af supplerende dagpenge — brugen af den såkaldte timeskala — på forskellig måde virker uheldigt, navnlig som følge af, at dagpenge efter de gældende regler kun kan udbetales for et antal hele dage. Dette forhold beror på, at der efter de regler, som var gældende indtil 1. april 1969, kun kunne udbetales dag-